

Perdent el nord a la C-16

El col·lapse a la principal artèria viària cap a la Cerdanya fa taca d'oli a l'interior de Berga i els polítics busquen solucions a la desesperada, mentre el problema real s'enquista

MARC CANTURRI

Si una notícia es repeteix cada setmana, deixa de ser notícia. Almenys, així s'ha explicat sempre el concepte. Per això, des de fa anys, les retencions a la C-16 entre Berga i Bagà han deixat d'ocupar planes de diari. Els informadors del Servei Català de Trànsit en parlen quan fan el repàs de les incidències viàries a la ràdio. Però, notícia com a tal, fa anys que ha deixat d'existir.

La C-16 és notícia quan hi ha accidents que entorpeixen encara més la circulació. O quan hi ha neu a tocar del túnel del Cadí. O quan hi ha manifestacions. Però no quan hi ha cotxes. Perquè això és el que passa cada setmana. Primer, com una cosa molt estacional, en temps de neu o de bolets, però amb el pas dels anys cada com un fenomen més estable. Tothom ha normalitzat que, un diumenge qualsevol, calguin ben bé tres hores per baixar en cotxe des de la Seu d'Urgell fins a Berga. O que molts divendres, per arribar a la Cerdanya, sigui més pràctic afrontar els revolts del Ripollès que no pas les hores eternes encallats a la C-16. El cas és que, també progressivament, aquesta normalitat a la C-16 s'ha contagiada en forma de caos al centre de Berga. I entendre-ho és molt senzill. La C-16 és un coll d'ampolla al pas per la ciutat perquè perd un dels dos carrils. Els cotxes que se'n van a la Cerdanya de cap de setmana (i els veïns de l'Alt Berguedà que tornen a casa) hi queden encallats des de primera hora de la tarda. I els més espavilats –com a mínim, això pensen– obren el navegador i se'l creuen. Passant per dins de Berga sembla que t'estalvies uns minuts de cua. I un cop dins, t'adones que el concepte més important de l'oració anterior era el primer verb. Perquè sí, només ho semblava. I la facilitat amb la qual has entrat a la ciutat és directament proporcional a la dificultat que trobaràs per sortir-ne. Els veïns n'estan tips. Sortir de casa un divendres per fer encàrrecs és un viacrucis. I els polítics locals es comencen a agafar al problema, com Tarzan a les lianes, conscients que és el que els toca i que és una olla força interessant per començar a cuinar vots que, ben aviat, els faran falta. Des de l'oposició, el PSC planteja tancar les entrades a Berga des del sud cada divendres. I l'alcalde, de la CUP, s'ho mira amb escarafalls i es decanta per una altra opció, tot i que tampoc no la veu clara: tancar les sortides cap al nord i obligar els turistes a girar cua i tornar-se a incorporar a la carretera per on han sortit. El caos està garantit, tant si fan una cosa com si fan l'altra. I tothom n'és conscient. Però tenen clar que alguna cosa hi han de fer, i de pressa. Per moments sembla que tothom s'oblida del fons de la qüestió. L'inici d'aquesta peça: la C-16 es col·lapsa des de fa dècades. Fins a una desena de consellers

de Territori han promès un desdoblament que no ha arribat mai. I mentre l'eterna promesa quedava en un calaix, el turisme cap a la Cerdanya creixia sense aturador. Ara, tots, tant els que viatgen com els que es queden a casa, en paguen els plats trencats. I no hi ha una solució bona ni imminent. Pacència i mòbils a la butxaca.